Sumonyi Zoltán

János jelenéseiből

(Részlet a készülő Gryllus – Sumonyi dalciklusból)

Második látomás: A hét harsona

Az első négy harsonaszó

Az *első* angyal most dühödten
Fújta, s az ég nyomban beborult:
Véres esőt láttam fölöttem,
Tűzzé lett, míg a földre lehullt,
És mit elért, az lángba borult.

Harmad része a földnek elégett,
Tűz elemészti a fák sudarát.
Erdők harmada semmivé lett,
Üszköket rügyezett ki az ág,
Zöld ligetekből pernye-világ.

A *második* harsonaszóra
Izzani kezd egy északi hegy.
Áttetsző, mint a lámpabúra,
Majd repedezve délnek ered,
Fölmelegítve tengereket.

Ekkor a tenger harmada vér lett,
Tengeri lények harmada dög.
Azon a részen semmi élet,
Nincs a hajós bárkája mögött,
Bárka se látszik a pára fölött.

A *harmadik* harsonaszóra
Csóva-farokkal most lesuhan
Egy csillag, s a tiszta folyókba,
Szűz patakokba égve zuhan, –
Tőle a víznek kén szaga van.

Az üstökös neve Üröm volt,
Források vize megfeketült.
Aki itta, harmada megholt,
Egy kortytól is a földre terült,
Nem kóstolt soha oly keserűt.

Újabb angyal jött *negyedik*ként:
Harsonahangtól sápad a Nap,
Sápad a csillag, meg a holdfény,
Mert elakadnak a fénysugarak,
Nem törik át a füstfalakat.

Egyharmadnyi fényt kap a nappal,
Harmada fény csak az éji homály.
Nem éli túl az egyharmaddal
Senki, ha akkor rossz helyen áll,
Senki, ha akkor rossz helyen áll.